

Jennifer Probst

*Op zoek naar
het onmogelijke*

Het ging nou nooit eens soepel voor Nathan Ellison Raymond Dunkle.

Hij was weer eens te laat en draafde daas het laboratorium uit, na een stevige brainstormsessie over een baanbrekende natuurkundige formule om de voortstuwende kracht te veranderen. Hij zat in zijn Tesla in de spits en deed zijn best niet in de stress te schieten. Hij was onderweg naar iets wat zijn leven drastisch kon veranderen en hij was niet van plan om daar te laat voor op te komen dagen. Stel dat zijn toekomstige vrouw ertussen zat en alleen maar omdat hij door had gewerkt nu een andere man zou ontmoeten? Dat zou trouwens niet de eerste keer zijn.

Ned probeerde zijn geduld te bewaren toen hij weer maar een paar centimeter doorreed. Hij was het zat dat hij alleen maar omging met zijn collega Wayne en met zijn broer Connor. Sinds hij ontslag had genomen bij NASA en zich had gestort op ruimtereizen in de privésector bestond zijn leven uit niets anders dan formules en onderzoek. Hij ging allang niet meer wekelijks golfen met zijn vrienden, en zijn liefdesleven, dat altijd al op een zacht pitje had gestaan, stelde nu helemaal niets meer voor. Hij was drie maanden geleden tweeëndertig

geworden en had ontdekt dat hij geen vrienden meer had om uit te nodigen op zijn verjaardag. In het laboratorium hadden ze het gevierd met taart en nadat Wayne ‘Lang zal hij leven’ had geneuried, waren ze weer gaan werken.

Diep triest.

En op dat moment had hij het besluit genomen zijn leven drastisch om te gooien.

Ned reed het stadje Verily in en ging op zoek naar een parkeerplek. De felverlichte winkels aan de straat keken uit over de rivier de Hudson, wat een pittoresk plaatje opleverde en veel bezoekers trok. Zijn broer had er erg om moeten lachen toen hij hem vertelde over de speeddate waar hij naartoe zou gaan, maar Connor wilde zich ook niet aan één vrouw binden. Ned vond het knap deprimerend dat zijn broer de ene na de andere losse vriendin had. Het hele daten zonder enige diepgang kwam op hem zinloos over.

Ned wilde het liefst een echte relatie, een vrouw met wie hij zijn leven kon delen. Hij had geen behoefte aan kroeglopen of zo veel mogelijk meisjes in zijn bed zien te krijgen. In zijn ogen vertegenwoordigde het huwelijk alles wat hij graag wilde: gezelligheid, seks en een maatje. Toen Ned wist wat hij zocht, stak hij al zijn tijd in het bereiken van dat doel en daar hoorde het speeddaten ook bij. Hij was er, na zes weken grondig onderzoek, klaar voor.

Hij parkeerde de auto en zette de motor af. Hij stak een pepermuntje in zijn mond en veegde zijn handen droog aan zijn broek. Shit, hij had zijn witte jas nog aan en er zat een grote koffievlek op. Hij probeerde de vlek met spuug weg te krijgen, maar daar werd het alleen erger van. Misschien kon hij maar beter de jas uittrekken. Maar hij had eronder een ge-

kreukeld katoenen overhemd aan, dus dat schoot ook niet op. Hij hield de laboratoriumjas gewoon aan. Wat maakte het ook uit? Hij wilde toch geen vrouw die alleen maar op kleding en uiterlijk lette.

Hij schoof zijn bril omhoog en keek in de zijspiegel. De zelfbruiner waarmee hij zijn bleke huid een gezond kleurtje had willen geven, had een akelige verrassing voor hem in petto gehad. Het golfseizoen was nog niet begonnen en hij was die ochtend geschrokken van zijn bleke gezicht. Vrouwen houden van een sportief uiterlijk, dus had hij tijdens de lunch de zelfbruiner gekocht en meteen aangebracht. Hij had nauwgezet de handleiding opgevolgd, maar in plaats van een goudbruin kleurtje was hij oranje geworden. Ned wreef krachtig over zijn gezicht om het oranje wat meer te verspreiden. Het viel eigenlijk wel mee. Wayne had hem na de lunch even een blik toegeworpen, en, toen Ned er nadrukkelijk naar vroeg, zei hij dat hij er prima uitzag. Hij was wel druk bezig geweest met een proef, dus misschien had hij niet erg goed gekeken.

Ned onderdrukte een kreun, stapte uit en liep naar het restaurant met de naam Cosmos. Gelukkig werd de speeddate niet in een bar gehouden. Hij ging wat sneller lopen, struikelde over een losse tegel, maar kwam uiteindelijk wel op zijn bestemming aan. De warmte sloeg hem tegemoet en het rook er heerlijk naar knoflook, tomaat en vers brood. Het restaurant was ingericht in smaakvolle Toscaanse tinten, de lampen waren gedimd en er stond een aantal tafels in de grote ruimte. Op elke tafel lag een stopwatch en er stonden mensen te kletsen, met een drankje en een hapje.

Ned bleef stokstijf staan.

Hij had de neiging om er als een haas vandoor te gaan, maar hij was geen lafaard en hij moest door de zure appel heen bijten. Hij had hier onderzoek naar gedaan en nu was het zover.

‘Kan ik iets voor je doen?’

Een meisje met een klembord in haar hand keek hem glimlachend aan. ‘Ja, ik ben Ned Dunkle en ik had me hiervoor ingeschreven.’

‘Dat klopt.’ Ze vinkte zijn naam af en gaf hem een bonnetje. ‘Welkom bij de speeddate van Kinnections. Je hebt nog net de tijd om wat te drinken. Dit is je nummer, je begint bij tafel 9. Je mag hooguit vijf minuten aan elke tafel doorbrengen. Hier heb je een lijst met de namen van alle deelnemers. Als je iemand leuk vindt, geef dat dan aan op de lijst en na de speeddate stellen we de mensen die elkaar leuk vonden aan elkaar voor.’

‘Mooi.’ Hij liep met het bonnetje in zijn zweterige hand naar de bar. Om hem heen werd gelachen en gekletst en hij ving hier en daar de geur van parfum op en nog iets sterkers. Was hij dat? Hij boog het hoofd en rook even snel. Ja hoor, hij had veel te veel eau de toilette opgedaan. Hij had het een lekker luchtje gevonden, maar de dennenlucht was wel wat overheersend. Enfin, het zou verder vast niemand opvallen.

Hij keek om zich heen en kreeg er al een beetje zin in. En precies op dat moment zag hij haar.

De ideale vrouw.

Ze liep energiek door de ruimte, maakte hier en daar een praatje en wist de aandacht van zowel de vrouwelijke als de mannelijke aanwezigen te trekken. Haar goudbruine ogen vielen meteen op. Ze had prachtig golvend lichtbruin haar

dat tot over haar schouders viel. Haar felroze nagels pasten perfect bij het mantelpakje dat ze aanhad. Maar hij kon zijn ogen maar niet afhouden van haar pumps. Het waren tien centimeter hoge roze hakken, met een open teen en versierd met glittertjes. De zilveren teenring stond mooi bij de gelakte teennagels.

Ze was het soort vrouw dat iedere man kon krijgen. Ze was sexy en had het voor het zeggen. Haar hese lach trilde na in zijn oren, en hij kreeg er de kriebels van in zijn buik. De lach was vrolijk en had de belofte van lol in zich. Hij werd plotse-ling getroffen door een verlangen en wist een lach te onderdruken. Zo'n vrouw kon hij wel vergeten. Maar als ze hier ook was om te speeddaten, dan zou hij wel vijf minuten met haar kunnen praten. Alleen daarom zou de hele avond al de moeite waard zijn.

Niet dat hij een vrouw zocht die net zo mooi was. Hij had zijn lesje zo langzamerhand wel geleerd.

Er ging een zoemer en iedereen liep naar zijn tafel.

Het spel ging beginnen.

Hij liep naar tafel 9 met een glas huiswijn die hij niet lekker vond, maar wat hij normaal gesproken dronk, was te ingewikkeld om even aan de barman uit te leggen. Een kleine blondine nam tegenover hem plaats. Ze keek hem aan en deinsde een tikje achteruit. Hij moest zich inhouden om niet weer over zijn oranje gezicht te wrijven.

De stopwatch piepte.

‘Hoi, ik ben Naomi.’

Hij haalde diep adem. ‘Hoi, Naomi, ik heet Ned.’

‘Hoi, Ned. En wat voor werk doe je?’

‘Eh, ik ben luchtvaartbouwkundig ingenieur.’

‘O, dus je bouwt vliegtuigen. Heb je er ook een?’
Hij schudde het hoofd. ‘Nee, ik maak raketten.’
Ze zette grote ogen op. ‘Heb je dan een ruimteschip?’
‘Nee, nee, ik bouw raketten. Nou ja, meer modellen. Ik doe het onderzoekswerk. Ik heb er niet zelf een.’

‘O.’ Ze leek teleurgesteld. ‘Ik vind vliegen erg leuk. En een vliegtuig, heb je dat wel?’

Hij deed zijn best zich te concentreren, maar het gesprek sloeg al na een minuut nergens meer op. ‘Eh, sorry, nee, maar ik heb wel een auto.’

Ze keek blij. ‘Ik ben dol op snelle auto’s: Lamborghini’s, Ferrari’s, Hummers. Ken je de film *The Fast and the Furious*? Daar zitten pas echt snelle auto’s in.’

‘Nee, die film heb ik niet gezien.’

‘Ruik je dat ook?’ Ze keek snuivend om zich heen. ‘Zou dat eau de toilette voor mannen zijn?’

‘Een van de mannen was zeker wat te enthousiast bezig.’

‘Gedver, daar heb ik nou toch zo’n hekel aan.’

‘Anders ik wel.’

Helaas pakte ze de draad van hun belachelijke gesprek weer op. ‘Je kunt veel over een man leren als je weet wat voor auto hij heeft. Iedereen heeft het wel voortdurend over horoscopen en zo, maar het automerk zegt veel meer over iemand.’

‘Jee, dat heb ik nooit geweten.’

‘Wat voor auto heb jij, Ned?’

‘Een Tesla. Die is verkozen tot veiligste auto in Amerika en is goed voor het milieu. Hij is ontzettend efficiënt, en ook nog eens heel zuinig.’

Ze zuchtte. ‘Ik heb een rode Mitsubishi cabrio. Weet je, een

man met een zuinig voertuig is eerlijk gezegd niets voor mij. We steken een geheel andere vorm van energie in de relatie en dat werkt niet, al helemaal niet wat het slaapkamergebeuren betreft.' Ze keek hem stralend aan. 'Maar leuk je even gesproken te hebben.'

Ting.

Ned was al een beetje van zijn stuk gebracht toen hij naar de volgende tafel liep. Daar zat een lange brunette met bril, die hem aandachtig bestudeerde. 'Ik heet Sandra en ik geef les op een basisschool. Ik ben gescheiden, heb geen kinderen en ik woon alleen.'

Ned ontspande zich een beetje toen ze even haar mond hield. Hier kon hij mee omgaan. Dit zou een normaal gesprek worden, waarbij ze konden ontdekken of er een klik was of niet. 'Hoi, ik ben Ned, ik ben luchtvaartbouwkundig ingenieur en ik ben nooit getrouwd geweest.'

'Heb je een rugzakje?'

Hij lachte, want hij kon haar gevoel voor humor wel waarden, maar zag opeens dat ze hem met gefronst voorhoofd aankeek. Ze had de vraag echt gemeend. 'Ja, natuurlijk, dat heeft iedereen toch?'

'Ik niet. Er zit een vlek op je jas.'

Hij veegde erover en hield zijn arm ervoor. 'Sorry, ik was wat te laat en ben zo het laboratorium uit gerend.'

Ze keek hem streng aan. 'Je bent verslaafd aan je werk.'

Hij schoof heen en weer op zijn stoel. 'Ik werk veel, maar het is de bedoeling dat het minder wordt. Vind jij... vind jij je werk leuk?'

'Nee, niet echt. Er is nogal wat veranderd in het onderwijs en de kinderen in groep acht zijn een ramp, omdat ze in de puberteit komen.'

‘Wat jammer. Misschien zou je ander werk kunnen zoeken.’

‘In de huidige economie?’ Ze keek hem aan alsof zijn laboratoriumjas opeens in brand stond. ‘Dat gaat niet lukken. Ik moet er maar het beste van maken, dus heb ik een plan van aanpak opgesteld. Als ik binnen anderhalf jaar zwanger raak, kan ik het zwangerschapsverlof tot een jaar rekken. Veertien maanden later wil ik nog een kind, dan schelen ze niet te veel in leeftijd. Maar ik heb geen zin in werkverslaafden. Mijn vader was dat ook en mijn ouders zijn wel gescheiden. Ben je altijd al egoïstisch geweest?’

‘Eh, nee. Als ik een gezin had, zou ik lang niet zo veel werken. Zou jij...’

‘Sorry, maar ik zie het niet zitten en de tijd is trouwens ook om.’

Ting.

Aan tafel 7 stootte hij zijn glas wijn om over de mooie rode jurk van de dame die daar zat. Aan tafel 12 zat een model dat hem meteen afschreef en hem de les las over de gevaren van huidkanker door zonnebaden. Nog een glas van die vreselijke wijn trok hem wel aan, maar hij had er geen tijd voor, want de vijf minuten spreektijd duurde ontzettend lang en ging naadloos over in het volgende gesprek, dat alleen maar nog erger uitpakte dan het vorige.

Maar bij tafel 15 had hij eindelijk succes.

Debra had een lieve glimlach, lang rood haar en een roomblanke huid. Hij stelde zich voor. ‘Leuk je te leren kennen, Ned. Het is tegenwoordig zo moeilijk om mensen te ontmoeten, dat we terug moeten vallen op dit soort gênante toestanden.’

Zijn schouders waren wat minder gespannen. ‘Daar ben ik het helemaal mee eens. Al verbaast het me dat jij dat probleem ook hebt.’

Ze boog lachend het hoofd. ‘Dank je. In plaats van elkaar vijf minuten lang te bombarderen met de meest absurde vragen heb ik een leuke manier bedacht om erachter te komen wat voor soort mens we zijn.’

‘Creatief, hoor.’ Hij had er iets over gelezen in de *Cosmopolitan* en had al tientallen vragenlijsten ingevuld over wat voor vrouw hij nu werkelijk wilde. Hij zag het helemaal zitten. ‘Barst maar los.’

‘Gaaf!’ Ze haalde een stapeltje indexkaartjes tevoorschijn en keek hem vrolijk aan. ‘Vraag 1: waar zou je me op ons eerste afspraakje mee naartoe nemen om indruk te maken?’

Daar wist hij het juiste antwoord op. Hij deed zijn best niet triomfantelijk te kijken. ‘Ik zou met je naar de bibliotheek in Manhattan gaan om erachter te komen wat voor boeken je leuk vindt. Daarna gaan we in het park picknicken.’

Ze keek hem teleurgesteld aan. ‘O. De bibliotheek kun je gratis in, Ned, en een picknick kost niet veel. Dus geen limousine of een theatervoorstelling in Broadway? En wat dacht je van het panoramarestaurant in het Marriot Marquis-hotel? Geef je liever geen geld uit aan een vrouw?’

Waar had ze het over? In de *Cosmo* werd er steeds de nadruk op gelegd dat een man romantisch en origineel moest zijn. Met geld smijten maakte geen indruk, maar attente mannen wel. ‘Sorry, stom van me. Volgende vraag?’

Ze leefde weer op en pakte een ander kaartje. ‘Als je me een complimentje ergens over moest geven, wat zou dat dan zijn?’

Maar deze wist hij wel! De *Marie Claire* stond er vol mee. ‘Dan zou dat je glimlach moeten zijn,’ zei hij.

Ze keek hem stuurs aan. ‘Meen je dat nou? Ik werk me een slag in de rondte in de sportschool en jij vindt mijn tanden mooi?’

Hij knipperde verward met zijn ogen. Hoe kon dit nou? Toen hij een keer Connors advies opvolgde en een vrouw een compliment gaf over haar figuur had ze haar drankje in zijn gezicht gegooid. ‘Ik dacht dat vrouwen dat liever niet wilden horen.’

Ze sloeg haar ogen ten hemel. ‘Doe niet zo belachelijk, dat vinden we juist prachtig.’

Ned moest dus maar weer complimenten over het lichaam gaan geven. ‘Krijg ik nog een kans?’

‘Oké, de laatste. Dit is wel de belangrijkste. Als we ruzie hebben, hoe zou jij dan je excuses aanbieden?’

Hier kon hij onmogelijk de mist mee in gaan. ‘Ik zou je zeggen dat het me speet en dat ik er alles aan zou doen om ervoor te zorgen dat we nooit meer over dezelfde kwestie ruzie zouden krijgen.’ Met dank aan *Self Magazine*. Vrouwen vonden praten en duidelijk je verontschuldigingen aanbieden belangrijk.

Debra stopte de kaartjes in haar tas en wierp hem een vernietigende blik toe. ‘Wat kan mij het nou schelen of het je spijt? Alleen met sieraden kun je iets goedmaken. Sorry, Ned, maar jij bent totaal niet geschikt.’

Ting.

Tegen de tijd dat hij bij tafel 20 was aanbeland, was hij gefrustreerd, moe, dorstig en een illusie armer. Het ging de meesten alleen maar om zijn uiterlijk, zijn inkomen of auto,

terwijl hij juist serieus bezig wilde zijn. Hij had wekenlang vrouwenbladen gelezen en nog was het niet goed.

Uiteindelijk kwam hij bij het laatste meisje. Ze leek aardig genoeg, maar daar trapte hij niet in. Nee, deze keer zou hij de touwtjes in handen nemen.

‘Hoi, ik ben Bernadette.’

Hij boog zich naar voren, zette zijn ellebogen op tafel en keek haar intensief aan. ‘Hoi, ik ben Ned. Wanneer denk jij te zullen gaan trouwen en kinderen te krijgen?’

De vrouw deinsde achteruit. Ze zag er geschokt uit, maar volgens hem was dat gespeeld. De meisjes die hij deze avond had ontmoet, hadden allemaal hun toekomst al uitgestipeld. ‘Eh, dat weet ik nog niet. Ik wil eerst de ware ontmoeten. Een huwelijk en kinderen komen dan vanzelf wel.’

Hm, dat was een prima antwoord. Ned ging door. ‘Ja, maar hoelang zal dat nog duren? Een maand, twee maanden? Je bent al over de dertig en op de leeftijd van vijfendertig zullen je eitjes minder vruchtbaar worden en daalt de kans op een gezonde baby met veertig procent.’

Kreunde ze nou? Hij had het in de *Glamour of Self* gelezen; hij was even kwijt welk tijdschrift het nu precies was. Haar onderlip trilde en hij had haar volledige aandacht. ‘Ik ben pas negenentwintig,’ fluisterde ze.

‘Precies op het randje dus. Ik zou als ik jou was wat beter nadenken over het tijdstip dat je kinderen wilt en al helemaal als je er meer dan één wilt. Je wilt toch wel kinderen?’

Ze kreunde weer. ‘Ja, dat is altijd mijn grote wens geweest.’

Eindelijk had hij een vrouw getroffen die wist wat ze wilde. Hij ontspande. ‘Ik ook. Volgens mij denken wij in dezelfde richting. Het was een zware avond, maar ik ben blij dat ik jou

heb leren kennen. Ik zal vast moeten wachten, maar aangezien het zo leuk tussen ons klikt, wil ik je voorstellen om vrijdag ergens te gaan eten.'

Ting.

Het meisje drukte trillend haar hand voor haar mond. Ze knipperde razendsnel met haar ogen. Zag hij nou tranen? Wat was er aan de hand?

Hij wilde er naar vragen, maar zag in zijn ooghoek opeens iets in roze opduiken.

Zijn droomvrouw.

Van dichtbij was ze zelfs nog mooier. Haar lippen glansden en ze rook naar sandelhout en kaneel. Ze legde haar hand op Bernadettes arm en fluisterde haar iets in het oor. Bernadette knikte, droogde haar tranen en kwam overeind. De droomvrouw gaf haar een klopje op de rug, wees waar ze naartoe moest gaan en keek haar na.

'Hé, we waren net een afspraakje aan het maken.'

De droomvrouw draaide zich om en keek hem recht in de ogen.

Hij verstarde. Hij verdronk in haar goudbruine ogen. Hij hapte naar adem, betoverd door de withete woede die van haar af sloeg. Ze legde doelbewust haar handen op de tafel en boog zich naar hem toe.

'Ik moet even met je praten.'

Daar werd hij blij van. 'Hartstikke mooi. Is de tijd al ingegaan?'

'Dit gaat buiten de blind dates om. Ik moet nog het een en ander doen, maar daarna wil ik met je praten. Ik zie je over tien minuten in de snackbar hiernaast.'

Krijg nou wat. Zag ze hem echt zitten? Voor iemand die

een afspraakje wilde maken zag ze er wel wat verhit uit, maar hij zou alles doen wat ze wilde. Misschien dat deze vreselijke avond toch nog tot een goed einde zou komen. ‘Moet ik niet eerst de lijst invullen?’

Ze keek zo mogelijk nog kwader. Hij keek gefascineerd naar haar mooie gezicht en zachte huid. Als je goed keek, leek haar hoofd te groot voor haar lijf, maar alles bij elkaar genomen zou ze zo een filmster kunnen zijn. Zoals Julia Roberts: het lange, gazelleachtige type met uitstekende jukbeenderen, dikke wenkbrauwen en grote ogen. ‘Die lijst heb je niet nodig. Ik zie je zo in de snackbar.’

Ze kwam overeind, draaide zich op haar roze hakken om en liep weg.

Ned legde de lijst op tafel. Het speeddaten had op Bernadette na niets opgeleverd, maar een afspraakje met zijn droomvrouw maakte dat meer dan goed. Een relatie kon de pot op als hij één nacht met het roze visioen kon doorbrengen. Hij zou een pepermuntje nemen en met een nat papieren handdoekje zien of hij nog wat van het oranje eraf kon krijgen.

Ned liep het restaurant uit, op weg naar de snackbar.